

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Radkové a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **D. P.**, bytem v P., K. 381/9, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Olomouckého kraje, Dopravnímu inspektorátu Přerov**, se sídlem v Přerově, U Výstaviště 18, **ve věci nezákonného zásahu**,

takto:

I. Zásah Policie České republiky, Krajského ředitelství Olomouckého kraje, Dopravního inspektorátu Přerov ze dne 25. 4. 2014, jímž Policie České republiky vybrala od žalobce kauci dle § 125a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., **byl nezákonný** a Policii České republiky se ukládá povinnost vrátit vybranou kauci ve výši 5.000 Kč žalobci, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhá určení, že zásah Policie ČR, Krajské ředitelství Olomouckého kraje, Dopravní inspektorát Přerov ze dne

25. 4. 2014, jímž Policie ČR zabránila žalobci v jízdě vozidlem X v Přerově na ulici Tržní u celnice, **zamítá**.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit zástupci žalobce na náhradě nákladů řízení částku 10.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojil proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v zabránění v jízdě vozidlem registrační značky X žalobci v Přerově na ulici Tržní u celnice a dále spočívající ve vybrání kauce od žalobce podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce byl 25. 4. 2014 zastaven policejní hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, Dopravní inspektorát Přerov poté, co se měl údajně dopustit přestupku tím, že měl v obci Přerov překročit nejvýše povolenou rychlost 50 km/h o 23 km/h. S naměřenou rychlostí 73 km/h žalobce nesouhlasil a žádal, aby věc byla vyřízena v přestupkovém řízení, kde by se mohl řádně bránit. Na to mu bylo příslušníkem Policie ČR oznámeno, že je důvodně podezřelý z toho, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a pokud bude chtít pokračovat v jízdě, tak bude muset složit kauci ve výši 5.000 Kč. S tímto žalobce nesouhlasil a žádal Policii ČR o vysvětlení, z čeho je dovozováno, že by se měl důvodně vyhýbat přestupkovému řízení. Nikdy v minulosti se žalobce žádnému přestupkovému řízení nevyhýbal. Příslušník Policie ČR žalobci sdělil, že je to ryze na jeho uvážení, kdy takto bude postupovat. A že pokud nezaplatí kauci ve výši 5.000 Kč, tak mu bude zabaveno a odtahováno vozidlo, které řídil. Následně žalobce zavolał kamarádovi, aby za ním přijel na místo samé a že potřebuje někoho, kdo mu celou záležitost dosvědčí, jelikož advokát, kterému volal, řekl, že Policie ČR žalobci v jízdě vozidlem může zabránit podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona č. 361/2000 Sb. pouze za podmínky, že je důvodně podezřelý, že by se vyhýbal následnému přestupkovému řízení a dále za podmínky podle § 118a odst. 6 téhož zákona za podmínky, že zde není třetí osoba, která je způsobilá v řízení vozidla, která je schopna pokračovat v jízdě místo žalobce. Žalobcův kamarád, kterého navrhl jako svědka, je schopen dosvědčit, že Policii ČR sdělil, že za něj bude řídit vozidlo on. To policie ČR odmítla s tím, že když žalobce nezaplatí, tak dojde k odtahu vozidla. Jelikož se nejednalo o žalobcovo vozidlo, zaplatil kauci ve výši 5.000 Kč. Podle žalobce Policie ČR postupovala nezákonně, protože neexistoval žádný důvod, proč by se měl vyhýbat přestupkovému řízení a nebyl důvod pro zaplacení kauce, a to ani pro případ, kdy by bylo prokázáno důvodné prokázání toho, že se bude v budoucnu přestupkovému řízení vyhýbat. Byl zde totiž řidič, který by v jízdě vozidlem pokračoval namísto žalobce. Ze strany Policie ČR se jednalo o projev libovůle a naprosté nerespektování zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se nikdy nevyhýbal přestupkovému řízení a v rámci přestupkových řízení vůči jeho osobě vždy volil jen prostředky, které mu nabízel zákon, není schopen tuto skutečnost prokázat. Ostatně soudní judikatura dovodila, že skutečnost, která se nestala, nelze prokázat.

[2] Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že příslušníci policejní hlídky dotčeného útvaru Policie ČR postupovali 25. 4. 2014 při silniční kontrole žalobce zcela v souladu se zákonem č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zákonem o silničním provozu a rovněž zákonem o přestupcích. Žalobce jako řidič motorového vozidla tov. zn. Porsche Boxster S 987, RZ X, byl dne 25. 4. 2014 zastaven policejní hlídkou z důvodu podezření ze spáchání dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobce řídil dané motorové vozidlo, které překročilo maximální povolenou rychlost jízdy v obci. Laserovým měřičem rychlosti značky MicroDigiCam LTI byla žalobci dne 25. 4. 2014 v 8:56 hodin v obci Přerov na ulici Tržní naměřena rychlost 73 km/h. V daném úseku byla povolena maximální rychlost 50 km/h. Žalobce svým jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž spáchal dopravní přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobce se k celé věci po řádném poučení ze strany policejní hlídky odmítl vyjádřit a rovněž odmítl podepsat protokol o oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 25. 4. 2014 a také potvrzení o převzetí kauce ze dne 25. 4. 2014. Dotčená policejní hlídka z reakce a chování žalobce, tedy že se k v dané věci odmítl vyjádřit a odmítl podepsat protokol o oznámení přestupku, jakož i z celkového jednání žalobce pojala důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, a proto v souladu s § 125a zákona o silničním provozu vybrala od žalobce kauci ve výši 5.000 Kč. Žalovaná nesouhlasila s tím, že by šlo o projev libovůle a naprostého nerespektování zákona o silničním provozu. Policisté v daném případě neměli žádnou potřebu „projevoval libovůli“ vůči podezřelému ze spáchání přestupku a ani neměli důvod „nerespektovat“ zákon. Policisté požadovali pouze stvrzení podpisem podezřelého, že se seznámil se skutečnostmi na předtisku oznámení přestupku a s poučením podle správního řádu. Nutné úkony prováděné ze strany policistů se žalobcem jako osobu podezřelou ze spáchání přestupku, které pro ni vyplývají z právních předpisů, nelze považovat za projev libovůle ani nerespektování zákona. Žalovaná odkázala na rozsudek NSS č. j. 4 As 1/2006 – 80. Zákon umožňuje policistovi uplatnit oprávnění vybrat od řidiče motorového vozidla, který je podezřelý z uvedeného přestupku, kauci, pokud bude mít důvodné podezření, že se tento řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Pokud tedy policisté na místě z chování a celkového přístupu žalobce k věci dospěli k důvodnému podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, tak správně využili svého zákonného oprávnění pro daný případ a vybrali od žalobce kauci jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku. K předmětné problematice se již vyjádřil rovněž Veřejný ochránce práv JUDr. Otakar Motejl ve svém stanovisku pod sp. zn. 4317/2006/VOP/VBG ze dne 12. 3. 2007, a to v souvislosti se zabráněním v jízdě při důvodném podezření, že se bude řidič vyhýbat přestupkovému řízení: „K vyslovení této obavy vede po mém soudu zpravidla absolutní nesoučinnost řidiče s policisty ...“. Je samozřejmě na každém, jak bude k dané věci přistupovat. Je však vhodné mít na paměti starobylou římskoprávní zásadu *vigilantibus, non dormientibus iura subveniunt* [právo pomáhá bdělým, ne spícím, tj. práva náleží těm, kdo se o ně starají, nikoliv těm, kteří o ně nepečují (Codex Iustinianus 7, 40 1)]. Citovaná zásada odráží konstrukci, podle níž je mechanismus fungování procesního práva vybudován na předpokladu iniciativy jeho subjektů směřujících k realizaci svých zájmů právně relevantním chováním (subjekt

práva má činit kroky k ochraně svých práv včas a způsobem, aby jejich ochranu zbytečně neohrožoval). Žalobce se tedy nemůže úspěšně dovolávat zásahu do svých práv, neboť nepříznivý důsledek v podobě vybrání kauce si způsobil sám svým vlastním chováním při úmyslné nesoučinnosti se zasahujícími policisty. Žalovaná odkázala na rozsudek NSS č. j. 4 Ads 100/2009 – 73. Zásadní problém žalobce podle názoru žalované spočíval v nepochopení, respektive v nesprávném výkladu pojmu „důvodné podezření“. V právní teorii lze považovat za ekvivalentní pojem „z vážných důvodů se domnívat“. Není potřeba, aby podezření bylo stanoveno „nadevší pochybnost“ (beyond a reasonable doubt). Například pojem „důvodné podezření“ v common law v civilních věcech značí „vyšší pravděpodobnost, že ano, než že ne“ (balance of probabilities). K naplnění důvodného podezření musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy. V posuzované věci policie tyto důkazy měla, jak již bylo uvedeno výše, a na základě „důvodného podezření“ se rozhodla využít svého oprávnění k vybrání kauce.

[3] Soud přezkoumal věc podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), podle kterého *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[4] Podle § 87 s. ř. s. část věty za středníkem soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, neboť rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný.

[5] Z oznámení přestupku ze dne 19. 5. 2014 soud zjistil, že žalobce 25. 4. 2014 v 8:56 hodin v obci Přerov na ulici Tržní překročil s osobním motorovým vozidlem Porsche registrační značky X nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h jízdou rychlostí 73 km/h. Vozidlo Porsche bylo v měřeném úseku zastaveno hlídkou Dopravního inspektorátu Přerov. Vzhledem k tomu, že řidič s přestupkem nesouhlasil a věc nelze řešit na místě uložením blokové pokuty, bylo s řidičem sepsáno oznámení o dopravním přestupku, na které se řidič odmítl vyjádřit a tuto podepsat. Jelikož vzniklo důvodné podezření, že se bude řidič vyhýbat správnímu řízení, byla od něj vybrána kauce ve výši 5.000 Kč, která byla na místě složena v hotovosti. Bylo sepsáno potvrzení o uložení kauce, na které se žalobce opět odmítl vyjádřit a odmítl toto i podepsat. Řidiči byla vydána jedna kopie potvrzení o uložení kauce.

[6] Podle úředního záznamu žalované ze dne 25. 4. 2014 žalobce po sdělení podezření ze spáchání dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu s naměřenými hodnotami a přestupkem nesouhlasil. S žalobcem bylo tedy sepsáno oznámení o dopravním přestupku. Jelikož žalobce s naměřenými hodnotami nesouhlasil a během rozhovoru při řešení dopravního přestupku vzniklo důvodné podezření, že se žalobce bude vyhýbat správnímu řízení, byla mu uložena kauce ve výši 5.000 Kč. Tuto částku složil žalobce na místě v hotovosti. Žalobce byl řádně poučen o důsledku vybrání kauce, o podmínkách

jejího vrácení a bylo mu vydáno jedno vyhotovení potvrzení o převzetí kauce. Oznámení o přestupku a potvrzení o převzetí kauce žalobci zasahující policista nstržm. Bc. J. S. nahlas a zcela zřetelně přečetl a předložil. Žalobce poučil o možnosti se vyjádřit na těchto tiskopisech, což neučinil a tiskopisy nepodepsal. Poté policista žalobci vrátil veškeré doklady, které předložil ke kontrole, a žalobce pokračoval dále v jízdě.

[7] Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil ani nepodepsal a je zde uvedena poznámka: *odmítl podepsat*.

[8] Podle potvrzení o převzetí kauce je v tiskopise ručně vypsáno: dne 25. 4. 2014 v 8:56 hodin v Přerově na ulici Tržní naproti celnímu úřadu se výše uvedený řidič vozidla RZ X dopustil překročení maximální povolené rychlosti v obci od 23 km/h (20 km/h po odchylce). Naměřená rychlost byla 73 km/h (70 km/h po odchylce). V obci je povolená maximální rychlost vozidla 50 km/h. Jelikož řidič s přestupkem nesouhlasil a vzniklo důvodné podezření, že se bude vyhýbat správnímu řízení, byla mu uložena kauce ve výši 5.000 Kč, kterou pan D. P. složil na místě v hotovosti. V části označené jako „podpis řidiče, od něhož byla kauce vybrána“ je ručně uvedeno: *odmítl podepsat*.

[9] Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[10] Podle § 125a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 4. 2014, *policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5 000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek. Kauci nelze vybrat od osoby, která požívá imunit a výsad podle zákona nebo mezinárodního práva*.

[11] Podle § 125a odst. 3 věta druhá zákona o silničním provozu *v písemném potvrzení musí být uveden důvod uložení kauce*.

[12] V žalobě žalobce namítal, že neexistoval zákonný důvod pro zaplacení kauce ani pro to, aby se vyhýbal přestupkovému řízení.

[13] Žalovaná namítala, že se žalobce k věci odmítal vyjádřit a podepsat protokol o oznámení přestupku a dále že z celkového jednání žalobce pojala dotčená hlídka Policie podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Žalobce byl úmyslně nesoučinný. Důvodné podezření nemusí být jistotou, k jeho naplnění dle žalované musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy.

[14] Sporná v posuzované věci byla otázka výkladu neurčitého právního pojmu „důvodné podezření“ (že se bude vyhýbat přestupkovému řízení).

[15] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 273/2014 – 32, č. ve Sb. NSS 3216/2015, z rozsudku téhož soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48, a z rozsudku téhož soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014 - 32, oba dostupné na www.nssoud.cz, *důvody, v nichž zasahující policisté spatřují důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, je třeba alespoň stručně uvést již v potvrzení o přijetí kauce, jehož prostřednictvím je řidič s těmito důvody seznámen přímo na místě. Na odůvodnění kauce přitom logicky nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Je totiž třeba přihlédnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno (konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly atp.). Postačí proto srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 - 48). V následném rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014 - 32, který byl publikován i ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak zdejší soud dále uvedl, že *relevantním důvodem nemůže být libovolná skutečnost nebo pouze samotné spáchání předmětného přestupku. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku provedl demonstrativní výčet okolností, které mohou založit důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Takovým důvodem může být např. to, že řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit.*

[15] V souzené věci jako důvod pro uložení kauce policista v potvrzení o převzetí kauce uvedl, že žalobce s přestupkem nesouhlasil. V oznámení přestupku je doplněno, že žalobce se odmítl k věci vyjádřit a podepsat (ručně psané) oznámení o přestupku. V úředním záznamu policista zopakoval, že žalobce s naměřenými hodnotami a přestupkem nesouhlasil, odmítl se vyjádřit a podepsat oznámení a že během hovoru vzniklo důvodné podezření, že se bude žalobce vyhýbat přestupkovému řízení. Žalobce nepodepsal ani potvrzení o převzetí kauce, ani se do něj nevyjádřil.

[16] Nesouhlas s přestupkem a naměřenými hodnotami a odmítnutí podepsání předloženého oznámení a potvrzení dle soudu nemohou být důvodem pro podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. V dané věci důvody podezření nejsou fakticky uvedeny a nedosahují vůbec intenzity důvodného podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Dle ustálené (shora a dále citované) judikatury institut kauce je sice ze své povahy institutem nikoliv sankčním, nýbrž zajišťovacím (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2014, č. j. 9 As 37/2014 - 43, publ. pod č. 3074/2014 Sb. NSS), na jehož aplikaci jsou kladeny mírnější nároky, než na aplikaci sankčních institutů, avšak to neznamená, že by v potvrzení nemusely být uvedeny žádné důvody ve smyslu ust. § 125a odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tyto důvody navíc musí dosáhnout

požadované intenzity, tj. musí z nich vyplývat důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu srov. příklady uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 As 6/2014 - 32. Vyloučit samozřejmě nelze ani důvody další, vždy se však musí jednat o důvody splňující zákonné podmínky ve smyslu § 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Fakt, že stěžovatel s policisty nespolečně pracoval a odmítl podepsat předmětné oznámení a vyjádřit se k němu, nelze za takový důvod považovat. Lze se jistě pozastavit nad tím, proč žalobce, pokud nesouhlasil s tím, že spáchal přestupek, neuvedl tento svůj názor v příslušné části tiskopisu. Nicméně pouhou skutečností, že žalobce zaujal komunikačně minimalistický postoj a k přestupku, z jehož spáchání byl podezřelý, se nevyjádřil, nelze bez dalšího chápat jako snahu vyhýbat se správnímu řízení, nýbrž *de facto* jako realizaci jeho práva na volbu libovolné procesní strategie v intencích § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Ta může spočívat rovněž i v mlčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). V souzené věci ani úřední záznam neobsahuje širší popis skutkového stavu.

[17] Zdejší soud výše respektuje význam institutu kauce ve smyslu § 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích. V právním státě však k aplikaci takového institutu může dojít pouze při splnění všech zákonných podmínek, tj. mj. i podmínky dostatečné specifikace důvodů pro uložení kauce. S ohledem na rozsáhlost množiny konkrétních skutkových situací, resp. jejich variací, ke kterým může v budoucnu docházet, nelze provést konečný taxativní výčet všech důvodů podřaditelných pod citované ustanovení. Vždy je však nutno trvat na tom, aby zakládaly důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení (§ 125a zákona o provozu na pozemních komunikacích).

[18] Tyto skutečnosti nemají být složitě zjišťovány a vyhledávány, ale mají se samy nabízet, být zjevné na první pohled nebo být známy policistům z jejich úřední činnosti, přičemž pak je na ně nutno konkrétně poukázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 As 72/2015 – 36).

[19] V posuzovaném případě neuvedla žalovaná vůbec žádný konkrétní důvod, proč by se měl žalobce vyhýbat přestupkovému řízení.

[20] Závěrem soud konstatuje, že v souzené věci správní orgán nesprávně aplikoval a vyložil neurčitý právní pojem *důvodné podezření* (že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení). Nesouhlas s přestupkem a odmítnutí vlastnoručního písemného vyjádření a podpisu takovým důvodem není, jak bylo vyloženo výše. Zásah žalované byl tak nezákonný.

[21] Soud zamítl žalobu v části, již se žalobce domáhal, aby soud vyslovil, že byl nezákonný zásah Policie ČR, spočívající v tom, že žalobci Policie ČR zabránila v jízdě vozidlem v uvedeném čase a místě.

[22] Žalobce v žalobě uváděl, že policista mu vysvětlil, že když nezaplatí kauci, dojde k odtahu vozidla. Žalobce po telefonické poradě s právním zástupcem

zjistil, že pokud je zde třetí osoba, která by řídila vozidlo, nelze podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu v jízdě bránit a vozidlo odtáhnout. Žalobce zavolal kamarádovi (R. A.), který byl ochoten přijet a vozidlo řídit. Ten to byl ochoten dosvědčit. Avšak odvoz vozidla kamarádem měla Policie dle žalobce odmítnout. Protože vozidlo nepatřilo žalobci, kauci zaplatil.

[23] Žalobce tedy již v samotné žalobě z hlediska skutkového stavu jasně osvětlil, že k zabránění v jízdě vůbec nedošlo. Toto jeho tvrzení jako pravdivé dosvědčuje i úřední záznam žalované ze dne 25. 4. 2014, podle kterého žalobce po zaplacení kauce a obdržení vrácených dokladů pokračoval dále v jízdě. Námitka zabránění žalobci v jízdě byla nedůvodná již ze skutkových shodných tvrzení obou účastníků řízení a nebyl důvod se dále zabývat příslušným zněním a zákonností aplikace § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu prováděnou účastníky soudního řízení správního.

[24] Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci a podání žaloby 2 x 3.100 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 600 Kč. K celkové částce 6.800 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč. K náhradě nákladů řízení náleží i náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Celková odměna za zastupování činí 10.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 23. 9. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
předsedkyně senátu